

ПОРАТНАЈ БОГЪ

ČAS OPIS EVANGELSKICH SERBOW

8. číslo

Budyšin, august 1969

Lětnik 19

Zahajenje Serbskeho cyrkwinskeho dnja w Blunju z Ochranowskim heslom na 28. junij 1969: „Ja chcu swój lud ze swojey dobrotu nasycić, praji Knjez.“ Jeremia 31, 14

Lube sotry, lubi bratřa!

„Dobrota Knjeza čini, zo z nami kónc njeje!“, z tym heslom smy my ewangelscy Serbja so hižo raz w tuty m lěće zešli, mjenujcy na kublanskim dnju w Budyšinje, jako so wosebje jednaše wo 20 lět serbskeho cyrkwinskeho zakonja. „Dobrota Knjeza čini“, zo směmy tu w Blunju džensa a jutře swój lětuši cyrkwinski džen wotměwać a zo wón steji pod Knjezowym slubjenjom, po kotrymž chce sam swój lud nasycić ze swojey dobrotu, kaž naše hrono praji. Jeho lud je jeho wosada po wšěm swěće, na dalokim a šěrokim polu ekumeniskeho hibanja. Ale do jeho luda sluša tež serbski narod, kotryž bě něhdy zacytý lud. Před 300 lětami su sebi woprawdže hłowu lamali, hač so hodźi bojke slowo serbskemu ludu po serbsku připowědać, hač je serbska řeč hódna a kmána, być ze sudobjom, z nošerku za Bože slowo. Džensa chce so nam skoro styskać abo tež so smjeć, džiwamy-li na tajke wrótné nahłady. Ně, my wěmy: Tež serbski lud je Boží lud!

A jemu chce Bóh swoju dobrotu wopokazać a rozdželić, a to nic po kuskach, ale wón chce jón z njej nasycić; přetož to je woprawdže dwoje, hač směš při jědźi jenož něšto woptać abo hač směš so najěsć, dokelž druhi chce če nasycić. A to chce Bóh Knjez nam činić ze swojey dobrotu!

Kajka dobrota to je? Nětko na synach a krótko do wulkich žnjow spominamy na wšědny chléb, štož chce Knjez nam milosćiwje đawać a štož směmy znowa z wulkej džakownosću dostawać, a na wšitke přecelne, wótcowske zastaranje a wodženje. Ale nimo tutech dobrotow přenjeho artikla njezabudźmy dobroćiwosć druhého artikla našeho wěrywuznaća. Tu steji něchtó před nami, kiž rjeknje: „Ja sym chléb žiwjenja“, kiž je nas wumóhl, z kotrymž směmy hić přez čas do wěčnosti. Ale runje tak móžemy tež chwalić a připowědać dobroty třěćeho artikla, a to je „Swjaty Duch, jedna swjata křesćanska cyrkej, zhromadźizna swjatych“. Přez wuleće Swjateho Ducha je Knjez sam založil swoju wosadu, w kotrejž my stejimy, jeho lud. Haj, my smy nowozakoński pućowacy Boží lud, smy tón raz jako Serbja pućowali do Blunja. A zo namakamy we wosadze našeho Knjeza Jezusa Chrysta wuchowanje, to je krasny dar, to je wulka dobrota Boža, štož chcemy runje nětko tu na cyrkwiskim dnju nazhonić. K tomu pomhaj nam Bóh! La.

... a druhi budže tebję wopasać a powjedže tebję, hdžež nochčeš

Z přédowanja na Serbskim cyrkwiskim dnju na swjedženju Pětra a Pawoła
29. smažnika 1969, w Blunju

Džensa chcemy na japoštołow Pětra a Pawoła spominać jako na poštow měra. Tema našeho Cyrkwinskeho dnja rěka: Posli měra, Při tym zložujemy so na slowa profeta Jezajasa, kotrež su hrono tutoho tydženja:

**Жак крaснe су
на горaч нaг
тyч, кaтjлж мjр
пjрjпoвjдaсy,
кaтjлж дoбрe вjдeчy
пjрjдyсa, збoжa
пjрjпoвjдaсy,
кaтjлж сlонeс
прaсa: твojс Бoг
jє крaл Језуса**

Štož je přez cyly tydžen w nowinach čitał, kak jara je měr na zemi wohroženy, kak hrožbnje wójna we Vietnamje zachadža, tón je so dosć wubojal. Tón chce njedzela na kemšach slyšeć wjesolu powěsć, zo je Chrystus naš měr z tym, zo je nas wujednal z Bohom.

Znutřkowny měr a zwonkowny měr, woboje sluša hromadže.

Wójna nam hrozy, hdyž čłowjekojo nimaju znutřkowny měr.

Naš znutřkowny měr je wohroženy přez wójnu.

Chrystus je naš měr
na každe wašnję
a w každym nastupanju.

Njejsu Chrystusa dla wójny nastale?

Njeje Chrystusa dla hustodosć zwada w našich domach? Džěci přećiwu staršim a starši přećiwu džěcom! Bratraj přećiwu sebi! Wěra a njewěra džělitej mandželskeju.

To su styskne prašenja, na kotrež njemožemy zlochka wotmołwić. Chrystus je naš měr. To njech je nam stajnje před woćomaj we wšitkich rozkorach wěry dla. Hdyž swědčimy wo swojey wěrje do Chrystusa, činimy to bjez kóždeje surowosće a zasakłosće.

Chrystus je nam w tym puć pokazal w swojey lubosći k nam čłowjekam. Nic so rozložbić na swojich přećiwnikow, ale w zrudobje za nich prosyć! Nikoho hidžić!

Nikoho zatamać, ale každeho w jeho nahladach spytać zrozumić.

Mějće wulku, wotewrjenu wutrobu!

Tak budže Chrystus za nas puć do dobreho, sprawnego měra. A my budžemy posli měra.

Chrystus je za nas wěrnosc. Won je ta wěrnosc. Jeho słowa su wěrne. Wěrje podobne! Chrystus ma prawo na našu dowěru. Jako wěrjacy křescenjo wostanjemy swěrní swojemu Zbožnikaj, kotryž wěrnosc lubuje, njech je wona tež horka a bolostna. Jezus je čłowjeka wěrnje widzał w jeho hrěšnosći, ale tež w jeho wobzarujomnej slabosći a niskosći. Jezus njeje hrěšnych čłowjekow zatamał, ale jemu bě jich žel a je čas swojeho žiwjenja za nich čerpjel, doniž njeje skónčnje za nich na křižu wumrěl.

Kak wjele staj tež japoštołaj Pětr a Pawoł čerpjeć měloj! Wonaj staj to zwólniwje njesloj a běštaj na tajke wašnje postaj měra. Měra dla, lubeho měra dla, mamy wšelke małe a snano tež wulke wopory na so wzać. Hdžež to čłowjekojo a ludy njedowidža a njesu k tajkim woporam zwólniwí, je měr stajnje wohroženy.

Chrystus je naš měr, dokelž je nam pod jeho kralestwom možno, džěl swojeho prawa, swojeho zemskeho zboža spuścić, hdyž je to měra dla nuzne.

Stož chce swoje zbožo na kóždy pad wuchować, tón jo wěšće zhubi. Stož ze wšej zasakosću steji za bohatstwom tutoho swěta, tón wochudnje.

W Chrystusu mamy to nadobne, čiste, woprawdže čłowjeske a dušine žiwjenje.

Pětr a Pawoł staj nam w tym rjanaj přiškada. Wonaj drje běštaj chudaj a možeštaj tola wjele wobohaći. Wonaj ničo njeměještaj a tola wšitko wobsedžeštaj. Jako Chrystusowymaj poštomaj njeńdžeše jimaj wo jeju mjeno, a tola stej jeju mjenje znatej po wšém swěće.

Chrystusowaj japoštołaj, poštaj, wotročkaj so mjenowaštaj. Surowje klinči Jezusowe słowo:

Jako ty młódši běše, Pětrje, wopasowaše so ty sam
a džěse, hdžež chceš.
Hdyž pak budžeš stary,
wupřestrěješ swojej ruce,
a druhí tebjě powjedže,
hdžež nochčeš.

Ja sym spytowany, was napominać: Njedajće so wodzić přeciwo swojej woli. Njedajće so nuzować, po pućach chodzić, kotrež so wam njezdadža dobre być. To je wosebnosc młodžiny, zo so wona njeda wšudžom wunuzować. Mějće tola lubo te kušusukničkate holčki a hólcow z trochu dlěšimi włosami, kotřiž chcedža na tole wašnje dopokazać, zo maju swoju samsnu wolu.

Mi chce so zdać, zo je naš čas tak strašnje zestaril a je wotpožil wšu zmužitosc. Kak husto so čłowjekojo džensa wuznawaju, zo chodža po pućach, kotrež nochcedža, zo přihłosuju, hdžež bychu dyrbjeli raznje wotpokazać, zo mjelča, hdžež dyrbjeli postanyć a druhí puć pokazać.

Nutřkowna njeswoboda njeje dobra.

To pak je naša wěra a přeswědčjenje: Stož so do Božej rukow poda a dawa so wot njeho wodzić, tón je prawje swobodny. Na Pětrje a Pawole je widžeć, kak staj wonaj jako Chrystusowaj poštaj krasnje swobodnaj byloj. Chrystus je jeju wodzil a to hustosće přeciwo jeju woli, ale jeju puće běchu zbožne.

W japoštołskich skutkach čítamy, kak je Pawoł po Małej Aziji čahał a přeciwo swojej woli přindže won skónčnje do Troady k morju. Što tam? Čehodla nic najprjedy w Małej Aziji ewangelij připowědować?

W nocy zjewi so jemu muž z Macedonskeje a jeho proseše: Přindž dele do Macedonskeje a pomhaj nam. Nětk měješe Pawoł wotmołwu a wědžeše, što činić. W Europje dyrbjěše Chrystusa předować, zo bychu so čłowjekojo dali wujednać z Bohom.

Poslaj měra běštaj přešloj do Europy přeciwo swojej woli, ale po Božim planje. Tutón puć běše za wobeju puć do směrće.

Wonaj pak staj so zwólniwje dałoj wodzić.

Derje jimaj a nam!

Tak je Europa dóstała powěsć Božeho měra.

Chodžmy tež my po strašnych pućach jako posli měra. To je zbožna služba.
W.

Serbski cyrkwinski dzeń 1969 w Blunju

Koždě lěto smy zaso wćipni, hdže budže Serbski cyrkwinski dzeń. Je to tola, kaž žadyn druhí dzeń, naš dzeń. Jako slyšach, zo je nas Blunjanska wosada přez fararja Winklerja přeprošyła, běch prawje zbožowny. W Blunju hišće njeběch byl. A kak so džiwach, jako tam mjez wuhlowymi jamami pyšny Bluń wuhladach. Je to holanska debjenka, Kak su jenož móhli někotři prajić, zo sej do tuteje zanjeseneje wjeski njedojědu? Tola tym, kiž so wuzamknu, njeje možno pomhać. Nam je džensa hišće wutroba poľna radosće, hdyž sej na to pomyslimy, što smy wšo w Blunju dožiwili.

Ja běch hižo, kaž tež farar Lazar-Bukečanski, přjedy k přihotowanju do Blunja dojeł. Bě to rjany wječor w Kurjec statoku, Serbske klanki a

pisane jejka, kiž je sej knjez Helmut Kurjo sam zhotowil, mje strowjachu. Njemało pozdžišo přindžeštaj tež knjez Nowak a knjeni Sygmundowa.

Kak derje smy so serbsce wo wšěch problemach Serbskeho cyrkwinskeho dnja dorěćeli. Na pozdnim wječoru sydaše hišće dobry burski chléb z dobrej kolbasu.

Kak spěšnje bě tu 28. 6. 1969. Jako přindžechmy do Schäferec korčmy, tak tam hižo lubi hosćo z ČSSR, farar Glos a farar Hloušek z mandželskej, čakachu, zo by so Serbski cyrkwinski dzeń zahajił. A dolho njetrjaše, hdyž tež awta a bus z Budyskeho kraja přijědžechu. Lubi hosćo a drozy přeceljo wulězechu. Su to přeco nowe wjesela, hdyž so zaso widžimy. Hustosć njeje nam, kaž by zaso lěto nimo bylo. Je nam, kaž běchmy so wčera hakle zetkali. Knjez farar Lazar-Bukečanski zahaji sobotniše poseđenje z Ochranowskim heslom. Po

tym zo bě nas wosadny farar do Blunja witał, přednosowaše knježna cand. theol. Renata Kralec z Hučiny „Wo měrje w Nowym zakonu“, přihotujo nas z tym na temu Serbskeho cyrkwinskeho dnja „Posli měra“. My smy jej za tutón dokladny přednošk džakowni. Může być, zo so wam hišće něšto z jejneho přednoška w Pomhaj Bóh wozjewi. Porěčachu k nam hosćo z ČSSR a Polskeje. Farar Lanštjak, luby přecel naš, nam praješe něšto wo džěle po nowych formach. Won pospyta z dobrym wuspěchom lajkow zaktiwizować. Hišće při šalce kofeja posluhachmy na rektora Warszawskeje teologiskeje akademije, knjeza prof. Gasparija. Won nam bohužel ničo k tematej njepřaji. Po słowach fararja Nawki-Zdžerjanskeho skónči so popołdno. Po krasnych pućach zaso domoj chwatachmy.

Njedzeli, 29. 6. 1969, slóncó njewěšdnje rjenje swěćeše, jako busy po našich wosadach swjedženskich kemšerjow Serbskeho cyrkwinskeho dnja zběrachu. Wulka wosada so zeńdže z cyľeje Lužicy w Blunju, Ze Slepoho a Bukec, z Wojerec a Budestec sedžachu kemšerjo mjez wosadnymi a kemšerjami z druhich wosadow. Haj, samo z Lipska a Zhorjelca, z Oelsnitz/Vogt. a Drježdžan běchu Serbja mjez nami. A radosć bě wulka, jako zwony zazwonichu a pišćeľe zaklinčachu a fararjo začahnychu a naš Serbski cyrkwinski dzeń so z tym započea. Student na TH Handrij Wirth z Njeswaćida hraješe introitus a z kantorem Sygmundom přewodžeše potom swjedžensku Božu službu. Farar Lazar-Bukečanski spěwaše liturgiju, a knjez cyrkwinski starši Helmut Kurjo z Blunja předčita nam na dostoj-

Dary za Pomhaj Bóh

dwójce 10,— hr

dwójce 20,— hr

jedyn dar po 30,— hr

jedyn dar po 100,— hr

jedyn dar po 150,— hr

Bóh Knjez žohnuj dary a darićelow.

ne waŝnje epistolu a scenje. Naš Serbski superintendent G. Wirth mješe předowanje. Někotre myslički budžeja na druhim městnje k rozpominanju wospjetowane. Kaž přeco přizamknychu so postrowy hosći. OLKR Henckel z Drježdžan rěčeše za našeho sakskeho biskopa. Dr. Zyguš z Wulkich Zdzarow mješe postrowy biskopa Fränkela ze Zhorjelca wuprajić. Farar Lanštjåk postrowi nas woł Čěskobratrskeje cyrkwyje a prof. Gaspari woł Ewang.-Augsburgskeje cyrkwyje Pólskeje. Po zhromadnych modlitwach so Boža služba skonči.

W hosćencu čakaše wobjed na nas. Blunjenjo z wulkej lubosću a šćedriwosću wšo přihotowachu. Mjez tym so při cyrkwi za přiłožnišu přestawku přihotowaše. To je nam luba wěc.

Měr je za twuju strowotu waŝny Dr. med Arnošt Wirth Z přednoška na Serbskim cyrkwiskim dnju w Blunju

Heslo tutoho cyrkwiskeho dnja „Budźće pošli měra“ ma tež w modernej mediciny swoje prawo. Chcemy sej zhromadnje zmysl słowa rozpominac.

Zwopředka pak rozmyslujmy sebi, što rěka „měr“. Měr — to je swět bjez wójnow, jednota mjez ludami a čłowjekami, dobre dorozumjenje w swójbje a wosebje tež harmonija mjez ćelom a dušu. To njeje hišće cyly wuznam słowa „měr“, ale za dalše wuwjedźenja to dosaha. Aktualnosć měra je snano džensa wjetša hač za čas japoštołow. Za měrom džensa cyłe čłowjestwo žedži.

Tež při lěkowanju wšelkich chorosćow mješa a ma měr swój wulki wuznam. Wěmy však, zo knjez Jezus wustrowiwiš chorych praješe: Dži w měrje!

Čehodla dyrbyja so lěkarjo džensa z měrom a čišinu zaběrać? Hlejeć, my znajemy chorosće, a ličba tutych stajnje rosće, kotrychž přičina leži w njeměrje, w harje, w konfliktach. Zawěsće znajeće z wašich wsow čłowjekow, wo kotrychž so praji, zo su „na čuw hotowi“, zo jim „čuw zwrěšiču“, zo su „nerwozni“. Na zakładze chorych čuwow móža tež organy schorić kaž wutroba, žolč, žolč. Druhdy tež nastanje na tajke waŝnje žolčkowu brjód.

Lěkowanje tutych chorosćow njeje za lěkarja rjany a tež nie džakowny nadawk. Tući chori njejsu zwjetša dobrí pacienća. A přičiny jich chorosćow njehodža so ani lěkować. Wone leža husto zwonka lěkarskeho wliwa.

Lěkarski nadawk předewšëm je, čłowjekow před chorosćemi zwar-

naše serbske ludowe spěwy zaklinča, kiž hewak we wšelakich končinach mjelča. Hłowna a skónčna zhromadźizna dyrbyješe so započec a trochu předolho trać. Rěčachu k nam wosadny farar Winkler, dr. med. Arnošt Wirth, knjeni Hemplowa, knjez Čabran a knjez farar S. Nawka. Njemóžu a nechcu tu přednoški wospjetować. Serbski superintendent skónči naš Serbski cyrkwinski džen 1969.

Před cyrkwju čakachu holcy a žony z kofejom a tykancom na nas. To bě lubosć, kotruž rady přiwzachmy. Za wšu přocu so hišće knjezej Helmutej Kurjeje „Slawa“ zaspěwa, a potom so lusy zaso na puć k horam podawachu. Rjane a bohate hodžinky so spěšnje minychu. Wutrobny džak za wšo!
P. W.

nować. Snano móžu tež ja džensa k tomu přinošować.

Kak je čłowjek džensa zwjetša žiwy?

Kajka je jeho wokolina?

Najwjetši džěl dnja wupjelnja za muža a tež za žonu krute a napinace džělo we fabrice, w prodrustwje, w bėrowje a drubdže. Dom přišedši maju doma dalše džělo. Na pózdнім wječoru hlada so telewizija, abo radijo brunči. K tomu přińdže zwada, hida, napjatosć, wšelke konflikty na džěle a doma w swójbje. Kóžda mjeńšina žada cyleho čłowjeka. A tak to tež wostanje na njedželach a w prózdninach. Wšak sami wěsće, što so wšo na njedželach njedžěla. Wy snadž tež znajeće wšelke „centry wočerstwjenja“. Kajke je tam njeměrne žiwjenje! Čłowjek je w stajnym njeměrje. Won však tež z tutoho njeměra won noche.

Někotržkuli čłowjek so boji čišiny.

Tuťon čłowjek so boji, zo by mohl něšto skomdźić.

A potom je tuťon čłowjek přenapinany, štož so jewi we wšelkich chorosćach.

Chcemy so nětko prašec, kak a što móhli sami přinošować k zdžerženju swojeje strowoty abo k swojemu wustrowjenju. Snano so tola hodži něštozkuli změnić, štož našu strowotu wohrožuje.

Džělo je nam postajene. My smy džěl towaršnosće a mamy swoje nadawki spjelnić. Za swój wšedny chlěb dyrbymy džělać. Čim wjetše su naše přeca, čim wjace budžemy džělać dyrbyć. A naše přeca su jara wulke. My však wjele wjace wobsedžimy hač generacije do nas, ale plaćizna na čělnych a dušnych mocach je wulka.

Z toho scěhuje dwoje.

Spřenja: Džělo mamy prawje pohodnosć. Wšelke ekonomiske zasady mamy prawje pōznać a připōznać. Nic so tam do konfliktow podać, hdžež nič njezměniš. Prócuju so, zo by při džěle dobry duch knježil. Namakaš-li prawe stejěšico k džělu, potom sy swobodniši a stejíš nad wšelkimi zwadami mjez koleгами.

Wšëm konfliktam njewuěknješ. Te dyrbiš znjesć. Cyrkej je w poslednich lětach wudała heslo: Z konfliktami žiwy być. Prošmy pobožnje wo prawu scerpliwosć. Scerpliwosć tyje našej strowosći.

Zdruha: My dyrbymy so w svojich přecach rozumnje wobmjezować, zo njebychu přez naše mocy šte. Čłowjek dyrbi swoje mjazy znać. Wěste je: Čim skromnišo móžeš žiwy być, čim zbožowniši budžeš.

Hdžy so wobmjezujeteš w svojich přecach, změješ tež chwile za swjatok. My však mēnimo, zo je swjatok za wobnowjenje čělnych a dušnych mocow. To pak nam křesćanam njemóže dosahać. Kajki ma naš swjatok być? My serbscy křesćenjo dyrbjeli to wědžec. Swjatok ma być swjaty čas. Prinjes měr do swojeje duše, do swojeje swójbje. Wurunaj křiwe puće. Myslu sej, zo ma swjatok wulku hódnotu za naše žiwjenje. Ze svojim žiwjenjom budžemy spokojom, hdžy smy spokojom ze svojim swjatokom. Wo spokojne a harmoniske žiwjenje nam dže, přetož tajke žiwjenje ma mjenje přičinow za chorosće.

My lěkarjo chcemy svojim pacientam radzić.

Hač pacienća našu radu připōznawaju a so po njej zložuju?

Ja sym wam džakowny, zo smědžach wo swoich myslach porčec a spytać wam radzić.

Farar Hornčer-Hučinjanski šesćdesatnik

Naš luby, swěrnny bratr farar Arnošt Hornčer narodži so 23. julija 1909 we Wosporcu na „Feldkejžoru“ jako syn serbskeju burskeju staršeju. Rady spominamy na jeho ródny dom. Kajki bě tam dobry, pobožny duch! Jeho staršej běštaj wobaj mudraj čłowjekaj. Wosebje jeho nan nas husto překwapi ze swojimi duchapólnymi žortami. Wosrjedź němskeje wokoliny běše Hornčerjec swójba we Wosporcu serbska.

Njeboh Wosporčanski farar Konik je mnohim serbskim hólcam puć přihotował na wyšu šulu, kotřiž džensa hišće z džakownosću na njeho spominaju. Mjez nimi je tež Hučinjanski farar.

Wuchodźiwši šulu we Wosporcu, přinǎdže Arnošt Hornčer na gymnazij do Niskeje, hdžež wón slušeše do najlěpšich šulerjow swojeje rjadownje. Přenje wukublanje w serbskej řeči dósta wón za čas uniwersitnych studijow w Chwaćicach pola njeboh wyšeho fararja Zarjeńka. Při wšěm jeho snadnym wědomostnym wuwučowanju na serbšćinje smy my stajnje jeho dobre začuwanje za prawu serbsku řeč wobdźiwali. Naš luby bratr Hornčer ma wuběrne dary ducha a duše.

Njemějće mi za zło, hdžž jeho wuchwaluju.

Wón sam rady zboka steji. Wón pak je tola přeco zaso srjedzišćo našeho farskeho konwenta ze swojim wótrym duchom, ze swojeje dobroćiwosću, ze swojeje sprawnosću. Stajnje wón steji na boku wobskorženeho. A při wšěm móže wón na tak lube wašnje žortniwy być. Bratr Hornčer přinǎdže před 30 lětami za wikara do Lupoje. Wot lěta 1947 sem je nětk za fararja w Hučinje.

Swojemu lubemu a česćenemu bratřej přejemy z cylej wutroby wšo dobre. Bóh cheyl miłosćiwje dać, zo by so z jeho strowotu polěpšilo. Jemu pak so wutrobnje džakujemy za wšu jeho swěru.

Serbski superintendent

Žwosadow

Klukš: Dnja 2. 7. woswjeći naša luba sotra w Knjezu Hana Raścyna rodź. Wjenkec z Kupoje swoje syndomdžesaćiny. Hižo lěta dołho mamy w jejnej dobrej stwě nabožinu. Wona nas přeco lubje wobstara. Smy jej z wutroby džakowni a přejemy jubilarce Bože žohnowanje. Bóh ju škitaj a zwarnuj w nowym lěće žiwjenja.

Klukš: Strašne njezbožo so sta nje-dawno w Ždžarje pola Klukša. Młody Günter Benad wujědže, po tym zo bě z nanom na luće syno domchowal, z motorskim z dwora. Před woćemi Rječkec wowki zrazy wo šćežor. Byrnjež měješe škitny nahłownik wudycha bórže po tym w Budyšinje. Wosada ze swójbu wo njeho žaruje.

Klukš: Wot Lichanja sem so twari w tutych dnjach nowa Sprjewja. Hižo su jednu Sprjewju zamjetali a pola Lichanja z twarom zawěry započeli.

Dalši pósli měra

Předsyda Serbskeho cyrkwinskeho dnja pisa, zo chcyše poprawom na cyrkwiskim dnju sam hišće wo scěhowskich mužach přednošować, ale k tomu pobrachowaše čas:

„Wězo su pósli měra wšitcy nošerjo měroweho Nobelowego myta, mjez kotrymiž je dosć wědomych křesćanow. Tajki bě šwicarski překupc Henri Dunant, kiž je založil „Cerwjeny křiž“ abo znajmjeńša rozsudzacy nastork k tomu dał. Dyrbju wjele prajić wo pře wšu měru zntam Albertu Schweitzeru? My znajemy jeho wuznam. Přeco zaso je sej žadał čestliwosć před žiwjenjom a napominał k měrej. Kaž won, běše tež nošer měroweho Nobelowego myta dr. Martin Luther King. 40 lět by wón lětsa był, njebychu-li jeho loni jeho přećiwnicy zamordowali. Jeho wulka zaslužba wo měr a jeho zmuzity boj wo prawa jeho čornych bratrow — a to bjez zwonkowneje mocy — wšitcy znajemy. W jednym předowanju běše wón prajił: „Přez lětsotki su čłowjekoj spytali, najwjetše kubło namakać. Lubosć je najsynliša móc na zemi. Što je najwjetše kubło žiwjenja: Jenož lubosć. Wona steji w srjedzišću wšeho swěta. Lubosć je wulka, wšo zjednocaca móc žiwjenja. Bóh je lubosć. Štož lubuje, je kluč k najhlubšej wěrnosći namakał. Štož hidźi, steji před ničim!“ —

Směm wam hišće Serba mjenować? Wón njeje nošer měroweho Nobelowego myta. Ale što wě, njeby-li před 25 lětami w poslednej žalostnej wójnje wostał, by wón snano džensa

tež někajki lawreat byl! To bě tehdom młody serbski basnik a horliwec Jurij Šewčik z Komorowa pola Rakoce. W junijskim čisle našeho P. B. so jeho krotke žiwjenje a žohnowane skutkowanje hódnoćeše. Nimo jeho wulkich zaslužbow za jeho horco lubowany serbski narod měješe pak tež swój wuznam za cyrkej. Jurij Šewčik bě přeswědčeny křesćan a dobry kemšer a bě staw wuznawarskeje cyrkwyje. Hibanje němskich křesćanow wón raznje wotpokaza a njemóžeže rozumić, zo so wono tež w Serbach namaka. Jako přinǎdžech sam w lěće 1935 do Minakała, so husćišo z kolesom na daloki puć tam poda, dokelž spóźna we mni (a ja we nim) bratra wěry samsneho směra, mjenujcy wuznawarskeje cyrkwyje. Wosebje pak džěše jemu wo připowědanje Božeho slowa w maćeršćinje. Wón mje tehdom tež wabješe, w jeho serbskim towarstwje w Komorowje přednošować. Wón mi da jako temu 4. kaznju: „Ty dyrbiš swojeho (serbskeho) nana a swoju (serbsku) mać česćić z tym, zo maćernu řeč lubuješ a wužiwaš.“ Minakałski serbski kantor Króna je mje tehdom ze swojim awtom tam dowjezl. Wón sam wě, kajka napjatosć a tužna atmosfera w hosćencu knježeše. Wězo stejachmy pod dohledom fašistow. Policist w ciwilu běše pódla, kiž měješe rozprawjeć!

Jurij Šewčik je mje přeco dopomnił na Pětra Mlonka, kiž běše kaž wón mały ratar a měješe wjesolosć na tym, rjane, jednore serbske štučki pěníć.

Blunjanski Boži dom

W tutej rjanej cyrkwi wosrjedź lubeje Blunjanskeje wosady smědžachmy lětsa swój Serbski cyrkwinski džen woswjećić.

Indoneska. W lěće 1960 bě tam 6 milionow křesćanow. Mjez tym je jih 9 milionow. Ličba křesćanow nimoměry spěšnje přiběra.

Rozmolwa wo **konfirmaciji** je w ewangelskich cyrkwach přeco hišće jara žiwa. Ma so wašnje konfirmacije změnić? Ma so džěćom zašo Bože wotkazanje wudžělić?

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. — Wuchadźa jónkróć za měsac z liscencu č. 417 Nowinarskeho zarjada pola předsydy Ministerskeje rady NDR. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamotwity redaktor: superintendent Gerhard Wirth - Njeswaćdlski. — Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin. — Čisć: Nowa Doba, čisćernja Domowiny w Budyšinje (III-4-9-1900)